

LA CASA DELS BARRIS
Neix Espai Línia, el primer centre de comunicació de proximitat pàg 9

MÚSICA
El cantautor Manu Guix omple la plaça de l'Església amb el seu pop d'autor pàg 10

línia ^{9 anys} cornellà

Juliol 2022 · Núm. 104 · liniacornella.cat

Exculpen els nou investigats pel cas Consell Esportiu

La jutgessa no hi veu indicis de delictes i diu que els tècnics i càrrecs municipals van actuar degudament pàg 14

Foto: CCOO

No els obliden

Nou record per a la vaga general comarcal del 1974 pàg 16

CREU DE SANT JORDI pàg 10
Estopa fa una crida a construir una Catalunya "plural i cosmopolita"

RESIDUS pàg 3
Cornellà, la sisena ciutat de la metròpoli que recicla menys

COMERÇ pàg 18
El fons alemany ECE, a punt de comprar l'Splau

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MAS CAMISETA

 618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

Amb
la
clàssica

Cat úsica

35
anys!

Lluny (encara) dels objectius

» Cornellà recicla el 28,2% dels residus, lluny del 55% que estipula la Unió Europea per al 2025
 » L'Ajuntament acaba d'instal·lar 1.500 contenidors intel·ligents i sanciona amb 300 euros els incívics

Francisco J. Rodríguez
CORNELLÀ

Cada cornellanenc genera de mitjana poc més d'un quilogram d'escombraries al dia. Això fa un total de 407,5 quilograms a l'any per habitant. I d'aquesta quantitat de deixalles, només 114,9 kg van a parar als contenidors que toca. En xifres absolutes, un 28,2%. Ni una tercera part. És per aquesta raó que Cornellà és la sisena ciutat de la metròpoli amb pitjor recollida selectiva. De fet, queda lluny de la xifra que va estipular la Unió Europea per al 2020, que era del 50%. Ara mateix, només vuit dels 35 municipis metropolitans aconseguixen superar aquest llindar, entre ells Sant Just Desvern -tercer amb el 64,16%- o Begues -cinquè amb el 58,66%-. Aquestes són dades del 2021 que ha fet públiques l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) recentment.

La qüestió és que des d'Europa esperen que l'any 2025 els estats membres reciclin el 55% dels residus que produeixen. I en el global de la metròpoli estem encara en el 38,1%. És a dir, que de les 1,47 tones de residus que es van produir l'any passat a l'àrea metropolitana, només 563.892 es van recollir de manera selectiva per poder-los, més tard, reciclar. "El ritme de millora encara és massa lent i caldrà treballar perquè més municipis facin el gran salt endavant", va assenyalar el vicepresident d'Ecologia de l'AMB, Eloi Badia, que va destacar que els municipis que millors resultats presenten són els que individualitzen la recollida de residus, a través de models com ara el porta a porta o els contenidors intel·ligents, ja que el sistema de contenidors oberts al

Una imatge dels nous contenidors que ha instal·lat l'Ajuntament per impulsar la recollida selectiva. Foto: Ajuntament

carrer sembla haver arribat al límit de les seves possibilitats.

NOUS CONTENIDORS

I per tal de millorar els seus resultats, Cornellà ha instal·lat recentment un total de 1.500 contenidors intel·ligents arreu del municipi. L'objectiu d'aquesta mesura és optimitzar la recollida dels residus, a través d'un sistema de tancament electrònic individualitzat.

El sistema és prou senzill. Els usuaris han de prémer un botó i esperar que s'activi una llum verda per obrir el contenidor i introduir-hi les escombraries. Cada contenidor compta amb un sistema d'enreixat per poder facilitar la correcta separació dels residus i evitar que s'introdueixin al lloc incorrecte.

A més, a partir d'aquest estiu s'activarà el tancament electrònic amb targeta per als comerços, i ja de cara a finals de l'any vinent

es farà extensiu a tots els habitatges de la ciutat, prèvia campanya informativa i repartiment de targetes personalitzades entre els veïns per poder obrir els contenidors. Una mesura que busca millorar la qualitat de la recollida selectiva i complir amb els objectius que marca la UE.

Cada cornellanenc genera poc més d'un quilogram de residus al dia

El nou model de contenidors forma part de la nova contracta de neteja viària i recollida de residus, que suposa una factura anual d'11 milions per a l'Ajuntament i que, entre altres, contempla un servei de recollida porta a porta de mobles.

Amb tot, aquestes mesures

intentaran posar fi a les imatges de contenidors envoltats d'escombraries i racons de la ciutat que s'han convertit en autèntics abocadors. A vegades passa als barris, tot i que més sovint a les zones que envolten els polígons industrials de la ciutat. Darrerament, *Línia Cornellà* va fer-se ressò dels abocaments il·legals al carrer Silici, a tocar de la Ronda. Tot i que l'Ajuntament va netejar l'espai, no era la primera vegada que presentava aquest aspecte, cosa que va moure a les autoritats municipals a fer un tancament perimetral del solar.

En aquest sentit, una altra zona que sol estar perjudicada per l'abocament d'escombraries és tota la part posterior del camp de l'Espanyol i l'Splau, entre el polígon i la carretera, al llarg de la Carretera del Mig.

Per tot plegat, el consistori ha posat en marxa una campanya per sancionar les persones que

deixin escombraries fora del contenidor. Les multes són de 300 euros, i fins ara l'Ajuntament n'ha posat una trentena, 20 de les quals es van interposar un mateix dia que agents de la Guàrdia Urbana van enxampar els incívics cometent la irregularitat. "No acceptarem que una minoria, amb una actitud incívica intolerable, posi en risc la salut pública", afirma l'alcalde, Antonio Balmón. Sobre aquesta mesura cal destacar que ERC va proposar al Ple d'aquest mes que els sancionats puguin optar entre pagar la multa o bé fer serveis a la comunitat a canvi.

Sigui com sigui, l'AMB avisa que reciclar bé té també un impacte a l'hora de pagar la taxa metropolitana de tractament i disposició de residus (TMTR). I és que els municipis que fan una millor recollida selectiva poden pagar fins a tres vegades menys que els que separen pitjor.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

La lupa

Transformem la mobilitat

per Dolors Sabater (CUP-Guanyem)

Foto: Albert Segura/ACN

Davant l'emergència climàtica, la crisi de combustibles fòssils i la creixent xifra de morts a causa de la contaminació, la urgència per canviar els models de mobilitat és cada cop més imperiosa. Cal donar resposta a les necessitats de mobilitat de la població d'aquest país, així com a la salut pública, tenint en compte, a més, que som una població cada cop més empobrida per la constant precarització de la vida. D'una banda, la falta d'inversions en infraestructura ferroviària i en transport públic, col·lectiu, no contaminant i no radial, en general, i de l'altra, la persistència de l'Estat i de la Generalitat a promoure models del passat, basats en el vehicle privat, ens perjudiquen greument. Perjudiquen de forma directa la salut pública, l'economia familiar i la qualitat de vida de la majoria de la gent, especialment de la gent treballadora i de la que es dedica a sostenir i a tenir cura de la vida. Amb perspectiva de gènere, el biaix en la inversió pública respecte a la mobilitat és rotundament patriarcal i masculista. Aquest model del passat, a més, en requerir un constant creixement en infraestructures viàries, té un efecte depredador envers el paisatge, l'equilibri ecològic i la preservació de terres necessàries per als conreus, perjudicant, de retruc, la sostenibilitat alimentària.

En aquest context, diumenge 29 de maig van coincidir dos esdeveniments molt rellevants. Ambdós festius i reivindicatius. Ambdós impulsats per la societat civil organitzada des d'una perspectiva transversal, àmplia i diversa. Ambdós motivats per infraestructures viàries provinents del franquisme. Al Baix Besòs es tallava l'autopista C-31, en el marc del *Transformem*, i al Vallès se celebraven els 30 anys de lluita contra el Quart Cinturó, un projecte viari que, sorprenentment, el joc brut auto-

nòmic de l'Estat ha tornat a posar a l'agenda política de la Generalitat tot just fa unes setmanes. Poden semblar infraestructures molt diferents, però totes dues responen al mateix model i provenen de la mateixa època. Simplement que una funciona completa des del 1969 i l'altra només s'ha fet a trams. L'autopista del Maresme va ser pensada per facilitar l'ús del vehicle privat, llavors incipient i element essencial del *desarrollismo* que atorgava coartada de progrés i modernitat a la dictadura. L'altra, rescatada ja en ple règim del 78, seguint la màxima de posar el vehicle privat com a element central des d'on pivotar la mobilitat, també de les mercaderies. L'autopista del Maresme, pensada per donar servei a la gran Barcelona, des d'una perspectiva lúdica i comercial, al preu de destrossar pobles i ciutats i deixar-los sense connectivitat interna. El Quart Cinturó, pensat per donar servei a la gran Barcelona i als seus polígons industrials externalitzats, al preu de destrossar conreus, paisatges, patrimoni històric, aqüífers i ramats. Totes dues infraestructures, grans negocis de ciment i promotors.

Des de fa 30 anys, la lluita popular contra el Quart Cinturó ha mobilitat pobles, pagesia, veïnat i organitzacions polítiques de tot el Vallès. En canvi, la consciència i la mobilització envers l'autopista a Badalona ha sigut més tardana, sempre latent però impregnada d'impotència, i ha passat d'estar centrada durant molts anys en la reivindicació d'uns laterals que permetessin una certa permeabilització i que compensessin la mobilitat interna que l'autopista obtura a l'actual replantejament obert envers la seva completa transformació o supressió, tant per raons urbanístiques com de contaminació.

El febrer de l'any 2018, quan es van complir els 50 anys de l'existència de l'autopista que va partir per la mei-

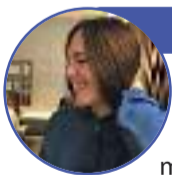
tat Badalona, el debat es va fer més viu, i els que llavors governàvem vam prendre un compromís públic respecte a aquesta ferida oberta, fent-nos ressò d'una voluntat popular que cada cop es feia sentir més. Preteníem convertir l'aniversari en un gran debat ciutadà sobre el futur d'aquesta descomunal barrera, amb diferents actes i debats, i tallant l'autopista durant la setmana de la mobilitat, el setembre d'aquell 2018, per ocupar-la amb el que havia de ser un procés participatiu sobre el model de ciutat. No partíem de zero. Ja havíem fet alguns deures. Partíem d'un estudi que definia diferents propostes d'actuació i que havia de ser el guió per abordar un debat de ciutat imprescindible: com convertir el 'mur' en node de serveis i oportunitats. Oriol Lladó, llavors regidor de l'àmbit de Badalona habitable, manté publicats al seu bloc *Connexions #Badalona* diversos articles on en parla amb detall. En aquell moment no podíem preveure que tot quedaria truncat per la moció del PP i del PSC, que a mitjans de juny va interrompre el govern del canvi. Els posteriors governs van abandonar el projecte, però la societat civil no va parar mai de treballar-hi.

La gran gesta protagonitzada per FAMPAS i *Transformem*, el 29 de maig de 2022, aquell espectacular tall de l'autopista C-31 i l'ocupació de la via amb desenes d'activitats cíviques, lúdiques i reivindicatives en defensa de l'escola pública i d'un altre model de ciutat, és un gran impuls per a una lluita imparabile. Per un altre model de mobilitat i per una transformació d'aquesta barrera indecent.

Al Vallès i a Badalona, i a tot el país, la mobilitat del segle XXI passa per invertir en tramvies i trens no radials, en carrils bici i en transports col·lectius i per anar deixant el vehicle privat en molt darrer terme.

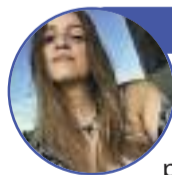
Aquí es piula

El Twitter en paper

@17Mn

[Sobre el cas de Francesc de Dalmaes] Lamentar que algú "s'hagi sentit molest" o "hagi pogut sentir-se ofès" no és una disculpa: relega al terreny de la interpretació quelcom que és un acte claríssim de coacció. És deplorable tot plegat, l'episodi i la gestió posterior. Tant de bo això no quedi així.

@gmaemejota

Ya se sabe que el tiroteo de Marbella ha sido provocado por narcos holandeses, pero Antena 3 entrevista a un neonazi con una camiseta nazi que dice que han sido "islámicos" y ni le desmienten. Luego se harán los tonos y dirán "ay, ¿cómo sube la ultraderecha? No tenemos ni idea".

@jccalbet

Un altre exemple d'integració per demostrar que el català a casa nostra no suposa cap problema per als que venen de fora, sinó que és una qüestió de voluntat i d'actitud: el director general de l'Espanyol, Mao Ye, fa quatre anys que viu aquí i parla català amb tota normalitat...

@apunte

Per entendre-ho ràpid: el que suposaria la proposta de Junts de suprimir els impostos de Successions i Patrimoni és que la Generalitat perdria uns 1.400 milions d'euros anuals (quantitat similar al pressupost complet de Recerca i Universitats) per repartir-los entre el 25% dels catalans més rics.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Alba Losada (districtes de Barcelona), Gerardo Santos (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga

Dipòsit Legal: B 12319-2013

García (Vallès), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Ajuntament

Les dades sobre el nivell de recollida selectiva de residus de l'AMB indiquen que Cornellà és la sisena ciutat de la metròpoli on pitjor es recicla. Per tal de millorar la situació, el consistori ha instal·lat 1.500 contenidors intel·ligents arreu del municipi.

pàgina 3

Agbar

Aigües de Barcelona i Cetaqua han posat en marxa un projecte innovador al Museu de les Aigües amb el qual volen demostrar el potencial de l'aigua regenerada per als cultius urbans i en zones amb pocs recursos hídrics.

pàgina 10

Universitat Dones

La Universitat d'Estiu de les Dones ha recuperat el seu format habitual després de dos anys de restriccions per la pandèmia. El Citilab ha tornat a acollir una iniciativa que organitzen l'Ajuntament i la Universitat de Barcelona (UB).

pàgina 10

El + llegit

líniacornellà.cat

- 1 *Els silencis de Claudia Soriano*
- 2 *L'edifici Pisa torna a guanyar un premi d'arquitectura*
- 3 *Apunten que l'Splau està a la venda per 350 milions*
- 4 *La Generalitat distingeix Estopa amb la Creu de Sant Jordi*
- 5 *Desallotgen una nau de Cornellà per una fuga química*

Els 'hooks' del periodisme local

per Arnau Nadeu, director editorial dels diaris Línia

L'altre dia em queia a les mans *La fàbrica de cançons*, un llibre interessant de John Seabrook, articulista del *New Yorker*. En un viatge de Nova York a Los Angeles i d'Estocolm a Corea, Seabrook explica que els *hits* actuals estan plens de *hooks*, una mena d'hams musicals dissenyats per enganxar-se a la nostra oïda. Els seus compositors, relata l'autor, han dedicat centenars d'hores a inventar-los; a aconseguir que la melodia, el ritme i la repetició s'incrustin al cervell humà. I els han pensat perquè aquesta experiència funcioni sempre. Per activar-nos un punt de plaer sigui quan sigui i on sigui.

Més enllà del llibre en si, que recomano tant als malalts de la música com als que no s'imaginen perdent el cap per l'última cançó –posem pel cas– de Rosalía, tot plegat ve a tomb perquè, mentre el llegia, no podia parar de pensar que tant de bo al nostre gremi tinguéssim tan clar, i tan treballat, com aconseguir activar aquest punt de plaer entre els nostres lectors. “Quins serien els *hooks* del periodisme –en el meu cas– local?”, em preguntava.

En una professió que sovint es pensa i es treballa més per a l'autoconsum que per a qui ens adreçem –quants periodistes escriuen per a ells mateixos i les seves dèries?–, pensar en aquests termes no és fàcil. El periodisme ha de generar plaer? Informant, per exemple, es pot generar plaer? I opi-

nant o entrevistant? Són preguntes que poden tenir diverses respostes. Jo diria, però, que si volem tenir futur, com a mínim ho hem d'intentar. Buscar el plaer dels nostres lectors, sí, que pot ser de molts tipus. Pensar més en l'audiència, en què vol i en què espera.

I això, és clar, passa, en primer lloc, per tenir definida precisament aquesta audiència. La nostra audiència. Un requisit que a la trinxera de la proximitat –paraula de moda

plicant que anaven tots junts amb els fills en bici a l'escola, sense cap mena de repercussió mediàtica? Quan avui els *bicibusos* s'han multiplicat arreu de la ciutat, estan influïent en l'agenda política i fins i tot han fet el salt a altres països, la resposta és molt fàcil. Però intuir-ho en aquell moment i donar-li importància quan era incipient no ho és tant. I us asseguro que, per a aquells quatre gats –que després van ser centenars–, veure la seva iniciativa a les pàgines del diari del barri els va generar plaer. Plaer periodístic, sí. I encara ara ens ho recorden.

És només un exemple. Un petit exemple que al meu entendre il·lustra els possibles *hooks* del periodisme, especialment del de proximitat: centrar-se en el que mou les persones; acompanyar sense allisonar; saber detectar incipientment quan el món canvia –i explicar-ho– en lloc de voler-lo canviar nosaltres, que no som tan imprescindibles; ser una part més de la comunitat sense voler ser el tot... En definitiva, fer periodisme pensant més en els altres que en nosaltres. Una cosa tan fàcil de dir com difícil de fer, però indiscutiblement necessària.

Hem de saber detectar incipientment quan el món canvia –i explicar-ho– en lloc de voler-lo canviar nosaltres

i que tothom predica, però que no tants apliquem– tenim més a l'abast. Ara bé, que ho sapiguem aprofitar ja és una altra cosa. Perquè en el dia a dia periodístic prenem contínuament decisions, aparentment insignificants, que determinen si ens apropem o ens allunyem de la nostra audiència.

¿Valia la pena informar sobre aquells quatre gats de l'Eixample de Barcelona que un dia van trucar a la redacció ex-

Línia Cornellà no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#IncendiIntencionat

@324cat: Els Agents Rurals, sobre l'incendi del Pont de Vilomara: “La principal hipòtesi de treball és que l'origen sigui la intencionalitat”.

#TornaAnnaGabriel

@freeannagabriel: L'ordre de detenció contra Anna Gabriel queda sense efecte. Acompanyada pels seus advocats, s'ha personat a Madrid davant el Tribunal Suprem.

#DoloresDelgadoPlega

@MarPoyato: Dolores Delgado plega com a fiscal general de l'Estat per motius de salut. Delgado ho ha comunicat a la ministra de Justícia, Pilar Llop.

Mirada pròpia

En Valerià Pujol i els alumnes fracassats

per Xavier Godàs

El meu fill acabarà per completar aquest any primer d'ESO a l'IES Jaume Almera de Vilassar de Dalt. Un curs que va començar bé, però que després de les vacances de Nadal va anar pel pedregar. Hem passat uns mesos de notificacions diàries i d'informes setmanals de deures per fer, mala conducta i un reguitzell d'expulsions de l'aula. Us podeu imaginar que tot plegat ha estat degudament amanit amb converses amb el seu tutor i amb el cap d'estudis. A casa també hi ha hagut ambient: control de tasques, converses allisonadores, algun càstig...

El cas és que el nano ha fet una entrada triomfal a l'adolescència, d'un dia per l'altre. I l'institut ha estat el seu principal objectiu. Allà s'ha estat dedicant a interferir en les classes i a respondre l'autoritat del professorat. Segons n'he tret en clar, el seu mòbil ha estat el més profund dels avorriments, conjugat amb una ràbia que ni ell sabia explicar-se. Una total manca d'interès per les matèries i una prístina insatisfacció sobre com es donen les classes. Amb això no voldria donar a entendre que el meu fill és innocent o una víctima del sistema. Ell és el responsable del seu comportament i l'ha de corregir. De fet, l'està corregint. Ara bé, també el comprenc.

El comprenc perquè jo mateix vaig ser un fracàs escolar de manual quan cursava el BUP. És més, no vaig passar de segon curs (que, això sí, vaig fer dues vegades amb idèntics resultats: vuit *Molt Deficient* amb totes les lletres i números). El meu mòbil per a notes tan galdoses fou dedicar-me amb una colla d'amics a fer la revolució. Llavors estava convençut que estudiant reproduïem el sistema. Vaig perdre tota corretja de transmissió amb l'aula. Jo i els meus col·legues ens saltàvem les classes un dia sí i l'altre també (llavors es podia fer: no et tanquen a dins del recinte escolar ni et fregien a informes). Eren molt més interessants les nostres converses en qualsevol racó de Vilassar o al voltant de la taula d'un bar que estar-se assegut en un pupitre mentre et recitaven la lliçó. Què voleu que us digui, tinc present aquella sensació d'avorriment mortal a l'hora lectiva. També que els meus suspensos inapel·lables em patines-

sin absolutament. Ni un bri de sentiment de culpa per suspendre a cabassos, la veritat sigui dita.

Però jo i els meus companys de transgressió revolucionària adolescent no ens perdiem cap classe d'en Valerià Pujol, en Valeri. Ens donava literatura espanyola. Tanmateix, jo no hi anava tant per la matèria com per la referència que era per a nosaltres en Valerià. Era un mestre, vaja, en el sentit que no es limitava a ensenyar el que sabia, sinó que anava més enllà: compartia la seva saviesa amb habilitat.

En Valerià era un personatge. Impartia la classe amb un fil de veu enronquit, de conjunt amb la gran discapacitat física que tenia a conseqüència d'haver patit una poliomièlitis quan era un nano. Però la seva discapacitat mai va ser un fre per a la seva mobilitat entre nosaltres. Assegurava la seva presència a banda de les difi-

nor per a nosaltres. Però ell en sabia molt més, per això ens l'escoltàvem. Entenguem-ho bé: en Valerià no era un *profe* enrotllat, era un mestre amb la capacitat d'escoltar-se els seus alumnes i de comprendre els que, com jo, no encaixàvem en els paràmetres de l'aula. I nosaltres reconeixíem amb total naturalitat la seva autoritat.

Jo no vaig poder matricular-me per tercera vegada al curs de segon a l'Institut Jaume Almera. Tenia disset anys quan vaig plegar de la secundària i encara passarien uns quants anys més en què estaria disposat a defensar que tot el sistema educatiu havia de saltar pels aires. Però a poc a poc vaig anar covant la idea que hauria de tornar a estudiar si no volia continuar sent un peó del tèxtil sense horitzó a la vista. I aquí és quan en Valerià tornà a ser clau, des del record de l'experiència de la relació viscuda. El seu mestratge fou un dels ancoratges més importants

del meu canvi de perspectiva. Si ell bandejava les seves pròpies dificultats sent agència, vivint, creant, adquirint i proporcionant coneixement, sent home compromès amb el seu temps i el seu entorn, per què no seguir-ne l'exemple?

Per a tots els que hem estat estudiants complicats, no sabeu fins a quin punt és valuós trobar-se amb un mestre que t'obri horitzons malgrat que en aquell moment no siguis plenament capaç de copsar-los. Perquè s'escolen per alguna banda del teu cervell. I quan aprens a veure'ls, els fas servir per tenir propòsits. En Valerià mai va saber que

fou el meu mestre de referència quan jo era un xaval amb un cacau mental considerable. No ho sabrà mai perquè és mort des de fa trenta anys. Però ho fou i li hi agraeixo.

Per acabar, vull dir que enguany a Premià de Dalt, el municipi d'en Valerià, l'Associació Can Vallerià organitza actes de reconeixement a la trajectòria del mestre. Si cerqueu el seu nom, veureu que en Valerià Pujol deixà una profunda empremta en la literatura catalana: Premi Documenta el 1981, premi de La Crítica l'any següent i el de Carles Riba de poesia el 1983. També la deixà en la militància política d'esquerres. En temps de dispersions conceptuals, desorientacions pràctiques, cacaos normatius i ideologies petitones de consum ràpid val la pena recuperar els mestres amb senderi. No els oblidem, que ens fan falta.

Foto: Pexels

cultats. I si molt convenia, l'arreglèvem i el traginàvem. En Valerià no traspuava la identitat d'una víctima. Al contrari, tot ell era agència. El veïem aparèixer per l'institut amb el seu Dos Cavalls adaptat. No ens generava cap llàstima perquè no el veïem dèbil tot i l'extrema fragilitat del seu cos. Emetia força. I el respectàvem.

El respectàvem perquè ens tractava com persones potencialment lliures, cosa que significa que ell també ens respectava a nosaltres. Als que érem estudiants díscols no ens donava la brasa, cosa que és molt important si ets díscol. S'ajustava al nostre nivell i parlàvem. Moltes vegades de política. Recordo que en més d'una ocasió s'adreçà a mi per preguntar-me què pensava jo sobre tal cosa que havia passat. Que ens demanés el parer sobre qüestions polítiques o d'altres per l'estil era tot un ho-

Les millors perles

Una *influencer* és traslladada des de l'aeroport en cadira de rodes amb un "mal agonitzant" i al final descobreix que tenia gasos. Li ha passat a la brasilera Vitoria de Felice, que ha reconegut que li feia vergonya tirar-se un pet davant el xicot.

La policia italiana persegueix, reté i escorcolla a punta de pistola el jugador del Milan Tiémoué Bakayoko (francès d'origen ivorià) fins que els agents s'adonen de qui és. L'actuació ha estat titllada de racista. I amb raó.

"Prohibit practicar sexe anal/oral/vaginal a la biblioteca". Això diu el cartell d'una biblioteca catalana que s'ha fet viral a Twitter, on @kozackkk ha compartit la imatge i una reflexió: "Que animat que està el panorama si han hagut de posar això".

Un govern espanyol amb Iglesias de president, Junqueras i Otegi de vicepresidents i Echenique com a ministre de Defensa. És l'anunci que ha fet Iglesias en ser preguntat pels mitjans. Avisem per si de cas: feia broma.

Nia Escolà/ACN

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Tribuna

Viagogo, la punyalada al sector musical

per Xavier Marcé, regidor de Turisme i Indústries Creatives de l'Ajuntament de Barcelona i regidor de Nou Barris

Foto: Pexels

Els equilibris sobre els quals se sostenen els sectors culturals són molt fràgils. Tothom coneix els artistes, però molta gent no sap que darrere de la seva feina hi ha qui escriu un guió o qui compon una música; que algú ha dissenyat una posada en escena i un vestuari; que tot plegat implica un equip de persones que l'han produït; que alguna empresa ha venut les entrades i que en algun lloc aquest artista i el públic fan un acte de comunió que es diu espectacle. L'èxit o el fracàs de cadascun d'aquests esdeveniments que configuren el món de la cultura els afecta a tots en alguna mesura. A l'artista en primer lloc, però en un exercici d'encadenament de cadascuna de les peces que els configuren, al final a qui més afecta és a qui ha decidit arriscar-hi recursos i prestigi, és a dir, el productor.

El productor assumeix el cost d'una activitat, posa a la venda les entrades i efectivament assumeix el risc de l'èxit o del fracàs, i cal dir que no sempre se li reconeix la importància de la seva feina ni el mèrit que suposa la incertesa de cadascuna de les seves decisions. Tot plegat, a més a més, en un context d'assumpció de tota mena de responsabilitats: si cal suspendre el concert perquè plou, si el seient que he comprat no té bona visibilitat, si el so no estava ben equalitzat, si l'espectacle era massa curt o si, per qualsevol raó certa o no, el públic (ara convertit inexorablement en client) considera que l'espectacle (també ara inexorablement convertit en producte) no justificava el preu abonat. Sovint es tracta de petites responsabilitats poc rellevants que, per la naturalesa de l'activitat cultural i per la inevitable subjectivitat de cada persona, es diversifiquen individualment i construeixen o destrueixen la credibilitat i el prestigi de cada productor.

Sense empresaris productors, la cultura s'esvairia, potser reduïda a un petit grup de creadors solitaris sense gaire contacte amb la gent o emmagatzemada en repositoris públics més atents, de vegades, al manteniment d'un determinat tipus de cànon que no pas a una socialització real de l'art i de la creació. Per això cal protegir la figura del productor i eliminar tot el que malbarata la seva feina a l'empara de les noves tecnologies i del discurs fàcil de les economies col·laboratives.

En són un bon exemple aquelles plataformes que, sense cap participació directa en el risc de l'espectacle, aprofiten les virtuts de les tecnologies per induir la revenda, apujar el preu de les entrades i, no poques vegades, falsificar-les venent dos cops un mateix seient.

D'entre totes, s'endú la medalla d'or Viagogo. La seva agressiva estratègia ha aconseguit col·locar-la en un lloc privilegiat dins de les pràctiques empresarials mancades d'ètica que compren entrades de tota mena d'espectacles altament comercials per posar-les a la venda a preus molt superiors als originals.

Ras i curt: en un despatx ubicat en un indret indefinit i legalment protegit per una legislació favorable, un programa informàtic governat per robots i algoritmes esgota les entrades d'un espectacle utilitzant falsos clients per revendre-les immediatament. Per això, i passa més vegades de les que voldríem, un espectador pot haver pagat el doble que el que s'asseu al seient del costat sense que els hagi quedat clar que han comprat entrades en plataformes diferents. Evidentment, les reclamacions van a parar al productor de l'espectacle; a l'empresari programador que poca cosa podrà fer-hi davant l'opacitat i l'habilitat legal del revenedor.

Viagogo és un exemple, entre altres, dels negocis que aprofiten la constant transformació de les tecnologies per situar-se a les fronteres de la llei, ateses les dificultats jurídiques per regular el seu marc d'actuació. És una relació tan complexa com la que tenen el dòping i els programes antidòping en el món de l'esport.

Segurament, hi ha dificultats legals per aturar aquesta mena de pràctiques, però hi ha una pregunta que sorprenentment no té resposta. Quina és la raó per la qual un productor no pot decidir quines i només quines plataformes li venen les entrades, prohibint, per tant, a Viagogo que les ofereixi? Quelcom tan senzill com a mínim deixaria clar al client qui està dins de la legalitat i qui actua en el mercat negre. Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor.

“

Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor

”

Flaixos

@OriolMalet: La Mariona m'ha preguntat què és una relació tòxica i quan he acabat d'explicar-li m'ha etzibat: com *La Bella i la Bèstia*. 10 anys té.

@PunsodaRicart: Una altra cosa que Déu va fer malament va ser fer tan semblants els símptomes de l'embaràs i els de la regla.

@nululamae: Un té dues lletres, dos en té tres, tres en té quatre i quatre en té cinc. Cinc baixa cap a quatre i sis cap a tres. Fa massa anys que ho penso en silenci.

Collboni: “Espai Línia és una ambaixada del món local al centre de Barcelona”

Prop de 150 persones van assistir a l'acte inaugural. Foto: Joanna Chichelnitzky

Estrena lluïda. Divendres 15 de juliol, en plena onada de calor, Espai Línia es va omplir de gom a gom en el dia de la inauguració d'aquest primer Centre de Comunicació de Proximitat impulsat pels diaris *Línia* i *Comunicació 21* al carrer Girona, 52 de Barcelona.

Entre les prop de 150 persones que van assistir a l'acte inaugural hi havia polítics de la primera línia de gestió de la metròpoli, periodistes de renom i cares conegudes dels moviments veïnals. Molt pocs van voler perdre's la presentació del nou espai, que vol convertir-se en un centre de trobada de tots els barris metropolitans: la Casa dels Barris. L'editor del Grup Comunicació 21 i impulsor de la iniciativa, David Centol, resumia l'essència del nou centre en el seu discurs de presentació, assenyalant que “Espai Línia és una idea més que un espai; una idea oberta a tothom”.

En aquest sentit, Centol va deixar clar que el nou espai té com a objectiu trencar la barrera entre els lectors i els mitjans que massa vegades s'ha instal·lat en el sector de la comunicació. “Volem reconnectar amb els lectors, però també amb les fonts d'informació, amb els territoris metropolitans i amb les administracions, especialment les municipals”, afirmava l'editor. És per tot això que Espai Línia serà un indret on es crearan continguts, però on també es duran a terme exposicions –la primera, ja en marxa, porta per títol *La Barcelona desconeguda* i vol fomentar el turisme kmo–, cicles de conferències i de-

bats, com el que just el dia abans ja va organitzar a Espai Línia el diari *Ara* sobre el dèficit fiscal i d'infraestructures.

El local, de 368 metres quadrats, està perfectament habilitat i equipat per atendre tota mena de trobades, amb una bona acústica, així com grans exposicions gràfiques i audiovisuals. Espai Línia vol estar al servei de totes les entitats, associacions de veïns i empreses vinculades amb el valor de la proximitat. Tots els serveis són gratuïts.

EL VALOR DE LA PROXIMITAT

El primer tinent d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Collboni, que va intervenir en l'acte, va remarcar la necessitat de tenir mitjans i administracions més properes a la ciutadania. “Hi ha coses que passen a la ciutat que si no les expliqués la premsa local no ho faria ningú”, afirmava el socialista.

Collboni posava com a exemple el bateig de dos gegants a la Verneda, una festa popular de gran impacte en aquest barri barceloní però que no hauria tingut repercussió sense diaris com els *Línia*. Tal com recordava Collboni en la seva intervenció davant d'una sala plena, en veure aparèixer aquella notícia als mitjans, el veïnat de la Verneda es va sentir orgullós i feliç. “Calen projectes com aquest, que són una ambaixada del món local al centre de Barcelona”, va afirmar el primer tinent d'alcaldia de la capital catalana, que va destacar que “Espai Línia és un projecte innovador”.

De la mateixa manera, Ramon Grau, president de l'Associació de Mitjans d'Informació i Comunicació (AMIC), va considerar, durant el seu discurs, que “el periodisme local és cabdal tant per a la llengua com per al país”. “Si hi ha un col·lectiu de mitjans que des de sempre han contribuït a arrelar i a construir identitat, que han defensat la llengua, que han esdevingut una eina de participació i pluralitat, que enforteixen la democràcia i que són un filtre contra les notícies falses, aquests són, en bona part, els mitjans de l'AMIC”, va argumentar Grau. “El cas dels diaris *Línia* ho exemplifica clarament, perquè expliquen la realitat de Barcelona i de la regió metropolitana des del rigor i el coneixement més proper, i amb professionalitat”, va afegir.

Qui també va intervenir en l'acte inaugural va ser el secretari de Difusió de la Generalitat de Catalunya, Jofre Llobart, que també va reivindicar la proximitat i va apuntar que els mitjans de comunicació han de ser espais d'anada però també de tornada, és a dir, projectes que obrin les seves portes, tal com planteja el nou Espai Línia.

ESPERANÇA ENMIG DE LA CRISI

El periodisme és una professió travessada per moltes crisis. Durant l'acte, cap dels discursos va negar quelcom que sembla evident: la crisi del paper, la crisi econòmica i els moments d'incertesa global per la guerra d'Ucraïna i la pandèmia són sempre un fre a qualsevol iniciativa innovadora.

Malgrat això, Espai Línia va presentar-se com un projecte am-

biciós. “El mitjà de comunicació total ja no pot ser només en digital o en paper”, deia Centol. L'editor del Grup Comunicació 21 va anar un pas més enllà en reivindicar que el nou projecte vol ser un espai “on passin coses que tinguin repercussió”.

La idea va ser compartida per Llobart, el qual, en un moment en què tot passa de premsa i a internet, va aplaudir un projecte com Espai Línia que reivindica la presencialitat i les coses fetes amb temps. Amb tot, el secretari de Difusió de la Generalitat de Catalunya va encoratjar els presents a la sala a donar suport al primer Centre de Comunicació de Proximitat. “Animo tothom a ajudar a omplir de vida Espai Línia perquè sigui un projecte d'èxit. Les paraules d'avui ara les hem de traduir en fets”, va concloure Llobart.

El primer tinent d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Collboni, intervenint en l'acte. Foto: Joanna Chichelnitzky

L'edifici Pisa, el bloc de pisos que ocupa els terrenys de l'antic cinema de l'avinguda República Argentina, ha guanyat el Premi d'Arquitectura 2021, que atorga el Consell Superior de Col·legis d'Arquitectes d'Espanya. El jurat ha destacat el seu compromís per la reducció de les emissions de CO₂.

Estopa reivindica una Catalunya "mestissa i cosmpolita"

» Els Muñoz exalten la diversitat en recollir la Creu de Sant Jordi
» Són el grup català amb més discos venuts i uns referents a la ciutat

RECONeixEMENT ▶ Els germans Estopa van recollir al passat dia 11 a Mataró la Creu de Sant Jordi, la distinció més alta que atorga la Generalitat, que destaca que són "un referent" per a generacions senceres i el grup català que més discos ha venut.

En el seu discurs d'agraïment, molt aplaudit a diversos àmbits, els germans Muñoz van fer una crida a construir una Catalunya diversa i acollidora. "Solidària amb els més febles, oberta, igualitària, plural, mestissa i cosmopolita", van reclamar els Estopa. "Una autèntica terra d'acollida que sigui un exemple a tot el món", van reblar.

Per altra banda, els dos cornellanencs van voler homenajar el col·lectiu de sanitaris. "Es deixen la pell per salvar-nos", van reivindicar. En aquest sentit, els germans Muñoz van fer un al·legat a favor de la sanitat pública. "És el més sagrat que te-

Els Estopa recullen la Creu de Sant Jordi. Foto: Generalitat

nim", van dir, alhora que demanaven que es cuidés "de tots, independentment que es tinguin calés o no".

A més, els Estopa van reivindicar la figura dels docents i van fer una crida per recuperar l'esperit crític de la ciutadania. "Hi ha una minoria que ens vol ignorants, que no ens qüestionem res, que està interessada que ens enxarxem en debats

estèrils que no condueixen a millorar la vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya", van expressar. També van destacar el paper de les persones que treballen per deixar un futur "digne, ecològic i democràtic" a les generacions futures.

Amb tot, els germans Muñoz van tancar el seu discurs amb un "Visca Cornellà, visca el Baix Llobregat i visca Catalunya".

La Universitat d'Estiu de les Dones recupera el seu format

IGUALTAT ▶ La Universitat d'Estiu de les Dones va recuperar la presencialitat en la seva tretzena edició, celebrada del 4 al 8 de juliol al Cítilab.

Després de dos anys marcats per les restriccions de la pandèmia, aquesta iniciativa conjunta de l'Ajuntament i la Universitat de Barcelona va tornar a celebrar sessions presencials, amb xerrades matinals sobre qüestions relacionades amb la igualtat de gènere, i de caràcter més lúdic a les tardes, a través de Les Tardes a la Universitat.

Enguany, l'oferta formativa es basava en els cursos 'Ecofeminisme per construir futurs', a càrrec de Sonia Estradé i Míriam Cornet; 'El llenguatge del disseny: reflexions sobre el goig femení', amb Andrea Pérez; 'De Lisístrata al pòdcast: l'humor i el gènere', coordinat per Anna Íñigo, i 'Gènere i Salut', amb Alba Roca.

El programa va arrencar amb una conferència sobre salut mental a càrrec de la presidenta de la societat Salut Mental Catalunya, Enriqueta Vidal, celebrada el 4 de juliol al matí.

Projecte pilot per reaprofitar l'aigua per a cultius urbans

Els impulsors del projecte amb l'alcalde Balmón. Foto: Agbar

INNOVACIÓ ▶ Aigües de Barcelona i Cetaqua han posat en marxa a Cornellà un projecte pilot que té com a objectiu demostrar el potencial de l'ús d'aigua regenerada per a l'agricultura hidropònica a les ciutats.

I què és l'agricultura hidropònica? Doncs es tracta del cultiu de plantes fent servir substrats minerals en lloc de sòl agrícola. Això permet, per una banda, ajustar i controlar les dosis de nutrients i ajustar-se a les necessàries, mentre que per l'altra ajuda a desenvolupar l'a-

gricultura en condicions poc favorables, com ara a les ciutats, on l'espai i l'aigua són escassos.

Per tot plegat, la central d'Agbar a Cornellà acull l'hort urbà REGREEN, que és on s'està desplegant aquest projecte pilot que té la voluntat de ser itinerant per més municipis de l'àrea metropolitana. D'aquesta manera, es busca conscienciar la societat sobre la necessitat de trobar solucions circulars al dèficit hídric, i en aquest sentit l'aigua regenerada es presenta com una bona opció per fer-hi front.

Foto: Què fer a Cornellà

Manu Guix endolceix les Nits d'Estiu amb el seu pop d'autor

MÚSICA ▶ El músic i cantautor Manu Guix va ser un dels plats forts del programa de Nits d'Estiu, que al llarg del mes de juliol ha omplert la ciutat d'activitats culturals per gaudir de les caloroses nits estivals.

El concret de Manu Guix va tenir lloc el dissabte 16 de juliol a la plaça de l'Església, just al davant de l'edifici de Can Vallhonrat. El programa d'activitats va comptar també amb es-

pectacles com el Festival Dan-safolk, cinema a la fresca i uns altres concerts com el del mític grup sevillà *No me pises que llevo chanclas*.

PRIMER SANIL DE SOUND

En paral·lel, divendres 22 de juliol va celebrar-se la primera edició del Sanil de Sound, un festival de cultura urbana amb una mirada comunitària que va tenir lloc al barri de Sant Ildefons.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

MITJANS DE PROXIMITAT, PERIODISME D'ALTA FIDELITAT.

Perquè a l'AMIC som fidels als mitjans de proximitat professionals i de qualitat, propers a la gent i compromesos amb el bon periodisme. Això és el que ens ha portat a fer 25 anys comptant amb la confiança de 500 mitjans i amb la fidelitat dels lectors; els coneixem bé i treballem per oferir-los la informació més rigorosa de la seva comunitat. Alta fidelitat, perquè estimem la premsa, perquè estimem la gent.

associació
d' mitjans
d' informació
i comunicació

amic25 anys

Navegar per la Ronda Litoral de Barcelona, recollir fruita i verdura d'un hort en ple passeig de Gràcia o passejar per un Eixample ple de gratacels convertit en la versió catalana de Manhattan. Podrien semblar escenes extretes d'una pel·lícula de ciència-ficció, però són idees d'arquitectes de tot el món que han especulat sobre el futur de Barcelona, amb imaginació i "optimisme radical". Ho han fet amb motiu de l'exposició *99+ imaginaris*, emmarcada en la programació del Festival Model, promogut per l'Ajuntament de Barcelona i el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) i que el mes passat va ajudar a "redefinir" el present de la ciutat, imaginant "la possibilitat d'un futur diferent, més equitatiu i just".

Imaginar. Pensar en la Barcelona del futur en clau urbanística. En la metròpoli que ens espera. Això és el que també ha volgut fer el *Línia* ajuntant en una mateixa taula l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, Xavier Matilla, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC, Sandra Bestraten, i l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, a Espai Línia. Potser sense tant "optimisme radical" i amb unes quantes dosis més de possibilisme, però exactament amb la mateixa voluntat: pensar en la ciutat metropolitana que ve.

EL SANT GRIAL DE L'EQUILIBRI

Cap a on anem? Cap a on hem d'anar? Si hi ha algun far de consens en tot aquest debat, podríem dir que és el de preservar un equilibri dels usos urbans que faci de Barcelona i la seva rodalia una metròpoli cada cop més habitable. "Aquest preuat equilibri ha estat un dels valors de continuïtat històrica des que es van restaurar els ajuntaments democràtics, però actualment hi ha àmbits en els quals està clarament en risc", apunta Matilla per començar.

Com naturalitzar la ciutat? Com generar autosuficiència? Com projectar un nou model de mobilitat? Com gestionar la densitat de la metròpoli? Som en un moment complex i alhora apassionant. Barcelona, com la resta de metròpolis capdavanteres del món, es debat amb intensitat. L'urbanisme està en estat d'ebullició. I és en aquests moments quan és més necessari que mai pensar en gran i aixecar la mirada.

Com fa Bestraten, que de seguida que surt la paraula "naturalització" a la conversa s'afanya a parlar de Montjuïc, la muntanya oblidada. "El nostre Central Park", en paraules de la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC. "No l'acabem d'abraçar. Falta aconseguir treure les barres que no ens permeten, de for-

Xavier Matilla (esquerra), Sandra Bestraten (centre) i Manuel Sánchez-Villanueva Beuter (dreta) a Espai Línia. Foto: Francisco J. Rodríguez

L'urbanisme que ve: buscant l'equilibri

Una taula. Una gran pregunta. Tres professionals del gremi per respondre-la. Ajuntem l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, la presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d'Arquitectes i un arquitecte independent per parlar d'urbanisme i metròpoli. Per debatre cap a on anem. Per imaginar.

ma massiva, utilitzar la muntanya, arribar-hi i convertir-la en un passeig més amable. Hem d'abraçar Montjuïc", argumenta Bestraten mentre Beuter també reivindica la necessitat de potenciar els espais verds i ho vincula amb el concepte de ciutat de proximitat.

ESCALA HUMANA

"L'urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un gran facilitador de canvis", reflexiona

l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC. "Pensar que els espais han de ser segurs, de lectura fàcil, comprensibles, accessibles... és el que acaba configurant una ciutat de vida quotidiana", afegeix Matilla.

"Una ciutat compacta, de proximitat, és més feminista que una ciutat dispersa, amb espais morts", apunta Bestraten, introduint un altre element clau de l'urbanisme actual i de futur: la

mirada feminista. "No parlem de mesures pal·liatives, sinó de concepció integral i d'un model que no només beneficia les dones, sinó la vida quotidiana de tothom", matisa l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona.

INFÀNCIA TRANSFORMADORA

De tothom també vol dir dels infants. "Els nens i les nenes són el termòmetre de la qualitat urbana d'una ciutat. Allà on hi poden haver infants actuant de mane-

ra autònoma vol dir que hi ha una bona qualitat urbana", resumeix Matilla. "Són agents de transformació dels grans reptes", insisteix Bestraten. "Una ciutat que és capaç d'incloure els nens i les nenes és un lloc millor", comparteix Beuter.

Passar d'una ciutat nerviosa i estressada a una de més calmada, rebaixant la velocitat dels vehicles i el soroll, fomentant més el valor del silenci, sembla una recepta àmpliament compartida. La pandè-

Madrid, pel retrovisor

● En un moment que les comparacions entre Barcelona i Madrid es fan a tots els nivells, és difícil no fer-ho també en clau urbanística. “Des d’aquest punt de vista, Barcelona és molt millor que Madrid. Ho puc dir amb tot l’orgull. La nostra és una ciutat molt més caminable. La capital espanyola és una ciutat pensada per al cotxe. Té uns parcs impressionants, però camina-la... És hostil”, reflexiona Sandra Bestraten, presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d’Arquitectes de Catalunya (COAC).

“Crec que, en aquests moments, a Barcelona estem fent els deures pel

dials en els quals participem, Madrid no hi és. No és en els debats de quins són els reptes contemporanis que compartim amb les principals ciutats del món. I Barcelona no només hi és, sinó que està liderant molts d’aquests espais”, celebra l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de la capital catalana.

Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), comparteix la visió de Matilla i Bestraten, afegint que “Barcelona ha fet de la necessitat virtut”. “Per les circumstàncies geogràfi-

“A Barcelona tenim una agenda urbana ambiciosa, contemporània i actualitzada, mentre que Madrid continua amb una agenda caducada”, diu Matilla

que fa als reptes contemporanis des d’un punt de vista ambiental, social, de justícia, d’igualtat, d’habitatge... En definitiva, d’equilibri”, comparteix Xavier Matilla, arquitecte en cap de l’Ajuntament barceloní, que afegeix que “Madrid no ho està fent”. “El fet distintiu és que a Barcelona tenim una agenda urbana contemporània, actualitzada, ambiciosa i de futur, mentre que Madrid continua amb una agenda diria que caducada respecte de què vol dir el desenvolupament urbà sense reproduir models de fa dècades”, argumenta Matilla, que ho il·lustra amb un exemple “simptomàtic”: “A tots els fòrums urbans mun-

ques i polítiques, també en termes de la desigual inversió estatal, la capital catalana ha hagut d’enginyar-se-les per fer una ciutat petita, compacta, però alhora capdavantera. Avui, Barcelona lidera el debat de les ciutats”, remarca Beuter. Un lideratge que s’exerceix “amb un sobreesforç brutal, perquè Barcelona no disposa dels recursos de Madrid”, afegeix Matilla.

Però no es pot caure en el conformisme. Bestraten s’afanya a remarcar que, a nivell de llicències, per exemple, “cal buscar mecanismes més ràpids”. “En això, a Madrid sí que sembla que tot està anant més àgil. Hem d’agafar la penyora i resoldre-ho”, conclou.

mia ens va fer recuperar, durant l’etapa més dura del confinament, la percepció sensorial de la ciutat. Vam tornar a experimentar sentits que teníem oblidats. “Sovint l’espurna que encén la voluntat de canvi és una qüestió d’emergència”, diu Beuter.

COBERTES I ASFALT

I probablement la qüestió d’emergència més important que afronta la metròpoli barcelonina, com la resta de metròpolis del món, són els efectes del canvi climàtic. Hi ha tres paraules conegudes –i temudes– per tothom: “illa de calor”. Ho patim aquests dies de juliol, però cada cop ho patirem durant més temps. L’augment de la temperatura sembla imparable i les ciutats han de millorar per no generar tanta calor.

“Hem de fer una revolució a les cobertes. Moltes podrien ser verdes. També hem de millorar les ventilacions dels edificis”, afirma Matilla. “Cal fer una rehabilitació integral arquitectònica dels edificis, i per fer-ho podem aprofitar els fons europeus Next Generation”, remarca Bestraten, que destaca que les edificacions també contaminen i que hi ha molta feina per fer. Com també hi ha molta feina per fer a peu de carrer. “Hem de

desasfaltar la ciutat”, demana Beuter, que explica que l’asfalt és un paviment que captura més temperatura. “Podríem tenir paviments molt més filtrants, que a banda de regenerar el cicle de l’aigua redueixen la temperatura”, detalla.

SUPERILLES (I SUPERDEBATS)

Alguns d’aquests paviments, com les llambordes, s’han recuperat en alguna superilla de Barcelona. Concepte de moda, com el de l’urbanisme tàctic, que ha acaparat els debats urbanístics de l’etapa Colau al consistori de la capital catalana. “Hi ha actuacions tàctiques, no urbanisme tàctic”, s’afanya a puntualitzar Matilla quan surt aquesta qüestió a la conversa. “Són un instrument, no un objectiu en si mateix”, afegeix.

Què en podem dir, des d’una òptica professional? Ho preguntem a Beuter, que valora que és “una eina reversible, barata i que permet equivocar-se”. Hi està d’acord Bestraten, que apunta que “permet avaluar, amb un cost baix, transformacions més sòlides”. Ara bé, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC destaca que, com que s’ha dut a terme una actuació tan generalitzada, “ha fet la sensació que Barcelona estava en obres”. “Entre l’ac-

XAVIER MATILLA

“El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”

SANDRA BESTRATEN

“Tothom predica la mirada metropolitana, però cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat”

MANUEL S.V. BEUTER

“L’urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un facilitador de canvis”

tuació ràpida i la definitiva potser hauríem d’intentar que la provisionalitat sigui de segon nivell, amb solucions més cuidades estèticament”, proposa Bestraten. “Algunes coses, com les barreres New Jersey grogues, no és el que més ens hauria agradat a cap de nosaltres, però era l’única solució possible tan ràpida. Han estat actuacions que ens han permès avançar, per exemple cap a la pacificació i les superilles”, replica Matilla.

Superilles. L’altre gran focus de debat. Se n’ha parlat molt i se n’ha escrit més, sobretot des de l’òptica de la mobilitat. “El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i, en canvi, ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”, critica l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona, que alhora admet que molts dels canvis que es persegueixen amb les superilles superen les fronteres administratives de la capital catalana i requereixen una mirada metropolitana que porti solucions més globals. En termes d’urbanisme, però també de mobilitat, és clar.

UNA CIUTAT DE CIUTATS

Que el Bicing s’acabi a Barcelona, que el bus H12 no arribi a l’Hospital de Bellvitge... Són realitats

diffícils de comprendre per la ciutadania i que il·lustren el que en paraules de Matilla és un “déficit col·lectiu de mentalitat metropolitana”. “No pot ser que les ciutats es donin l’esquena quan en realitat les fronteres es podrien recosir de manera força senzilla. La mirada metropolitana la predica tothom, però a l’hora de la veritat, cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat i els seus votants”, lamenta Bestraten. “Malauradament, el marc administratiu és la cotilla que acaba conduint totes les administracions municipals a una mentalitat executiva de caràcter local”, contesta l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona.

I això ens porta a parlar de la possible institucionalització o no de la regió metropolitana i de la necessitat que aquesta mentalitat regional penetri en la ciutadania. Perquè, “al final, la ciutat la fem les persones”, resumeix Beuter. I en aquest cas, la nostra és una ciutat de ciutats que, per ara, continua buscant l’equilibri de manera poc equilibrada.

Un reportatge d’**Arnau Nadeu**

El jutjat exonera els investigats pel cas Consell Esportiu

TRIBUNALS ▶ El jutjat ha arxivat provisionalment la causa contra les nou persones de l'Ajuntament que estaven sent investigades en relació amb el presumpte cas de corrupció del Consell Esportiu de l'Hospitalet, segons informen des del consistori. Les perquisicions es remunten al 14 de febrer, quan agents de la UDEF van portar a terme una operació policial per registrar diverses dependències municipals per presumptes contractacions irregulars. Aquell dia, la policia va fer 11 detencions, entre els quals hi havia treballadors de l'Ajuntament i el tinent d'alcaldia, Sergio Fernández.

Ara, la jutgessa ha determinat que no hi ha indicis de comissió de delictes i apunta que la tramitació administrativa dels expedients és correcta. Tampoc ha detectat irregularitats i destaca que tots els treballadors i el tinent d'alcaldia investigats que van intervenir en els expedients objecte d'anàlisi, es van limitar a donar estricta compliment de les funcions pròpies del càrrec.

Així mateix, les interlocutòries de sobreesment expressen que els contractes es van formalitzar per necessitats del servei i justifiquen l'actuació del càr-

Una imatge de l'operatiu del febrer. Foto: Línia Cornellà

rec electe i de la resta de funcionaris i tècnics.

De fet, fa pocs dies el jutjat també va arxivar de manera provisional la causa contra l'alcalde de l'Hospitalet, Núria Marín, fent-se seu el posicionament de la fiscalia, que considera que Marín va actuar de manera correcta.

ELS PERJUDICIS MORAIS

Des de l'Ajuntament assenyalen que sempre s'han mostrat "plenament convençuts" de l'honestat de les persones investiga-

des, i lamenten "profundament" els perjudicis morals que els ha provocat aquesta situació. A més, en una entrevista recent amb Línia Cornellà, l'alcalde, Antonio Balmón, va reconèixer que va viure aquella jornada "emprenyat" i va titllar l'operatiu policial de "desproporcionat".

A més, des de l'oposició es va mantenir un to moderat amb la investigació. Els partits van demanar "prudència" i van agrair la "transparència" municipal a l'hora de mantenir-los informats de tot plegat.

Balmón treu pit: "La nostra gestió està avalada pels fets"

POLÍTICA ▶ L'alcalde, Antonio Balmón, va treure pit de la seva gestió al capdavant de l'Ajuntament durant la trobada d'estiu del PSC de Cornellà celebrada a principis de mes. "La nostra gestió està avalada pels fets", va expressa l'edil, que va aprofitar per reivindicar l'obertura de la nova escola de música a Can Bargarra, la posada en funcionament de dues noves biblioteques i la remodelació de parcs i carrers. "Seguir protegint a les persones més vulnerables perquè ningú no quedi enrere", va reblar Balmón davant de les 300 persones, afiliades i simpatitzants del partit, que va assistir a l'acte.

UN TO DISTÈS

De fet, la trobada, que va tenir un caire festiu, responia a la ne-

cessitat de recuperar la normalitat després de dos anys i mig de pandèmia. Així ho va expressar el primer secretari del PSC de Cornellà, Óscar Saldaña, que va destacar que la trobada d'estiu tenia un to "distès" que ajuda a "agafar perspectiva d'una manera serena dels nous reptes que haurem d'afrontar com a ciutat".

En aquest sentit, Balmón va definir el moment actual de "crucial" pel que fa a la transformació econòmica, social i tecnològica, tot i que també va posar èmfasi en la necessitat d'avançar moralment i col·lectiva. "Això és el que farà que donem un encaix humà a tots els reptes del futur i que no perdem de vista els valors que ens fan avançar com a societat", va concloure.

L'alcalde, durant el seu discurs. Foto: PSC Cornellà

la Barcelona desconeguda

La Casa
dels Barris

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

**UNHCR
ACNUR**

La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

Una protesta que va marcar època

» Una nova placa al monòlit d'homenatge al moviment obrer recorda la vaga general comarcal del 74
 » La mobilització va paraitzar la comarca i va ajudar el Baix a guanyar-se l'apel·latiu de 'cinturó roig'

Francisco J. Rodríguez
CORNELLÀ

Agrupar gent diversa i plural al voltant d'una idea o projecte per construir un futur en comú. Aquest era l'esperit que imperava el juliol del 1974 entre el moviment obrer de Cornellà i el Baix Llobregat, que va paraitzar la comarca amb la convocatòria d'una vaga general que tenia la voluntat de millorar les condicions laborals dels treballadors. "Recordo milers i milers de persones al carrer, no ho havia vist mai a la meua vida", reconeix en una conversa amb *Línia Cornellà* Francesc Castellana, exsecretari general de CCCOO a la comarca i aleshores un jovenet que es movia en els cercles sindicals del Baix, juntament amb altres noms com Carles Navales, José Cano o Emilio García, entre molts i molts altres.

Tanmateix, aquella reivindicació en forma de vaga tenia unes metes molt clares, "demandes reals i concretes dels treballadors", tal com explica

Castellana. "No es buscaven heroïcitats, es volia millorar les condicions laborals", destaca l'exlíder de CCCOO.

Per recordar aquella fita històrica, a principis del juliol CCCOO i l'Ajuntament van descobrir una nova placa al monòlit d'homenatge al moviment obrer, situat a l'espai Antonio García, just al davant de la seu del sindicat. "Als homes i les dones, protagonistes del moviment obrer a l'època de la dictadura franquista, que van lluitar per la millora de les condicions de vida de la classe treballadora i per la recuperació de la llibertat i la democràcia", resa el text del monument.

L'ESTIL BAIX LLOBREGAT

En aquest sentit, Castellana destaca que el moviment sindical que va donar peu a la vaga tenia aspiracions d'agrupar com més persones millor al moviment. És el que defineix com un estil singular del Baix de fer sindicalisme.

Per fer-ho possible, els dirigents del moment van saber posar-se en la pell dels treballadors menys ideologitzats. Ho van fer a través de petites conquestes

Ofrena floral al monòlit del moviment obrer, que va tenir una gran força a la comarca. Fotos: CCCOO i 'El Cinturón Rojo'

que, alhora que milloraven la vida dels obrers, consolidaven l'organització sindical. Ho explica el líder obrer José Cano en un tall d'entrevista que es conserva al projecte Memorial Democràtic del Baix Llobregat, una recerca impulsada pel Centre d'Estudis Comarcals. "Per fer possible aquest tipus de compenetració entre el poble normal i la gent compromesa, no podíem anar fotent cops a les portes; el nostre caràcter contemporitzador no es-

pantava la gent perquè vingués a les assemblees", va destacar.

TRES ELEMENTS CLAU

Sigui com sigui, la vaga general del 1974 va ser possible gràcies a la conjunció de tres elements com eren els conflictes laborals a les fàbriques de l'Elsa i la Solvay, a Cornellà i Martorell –en una connexió entre el nord i el sud del Baix gairebé impensable avui en dia–, i la complexa negociació del conveni comarcal del

metall. A tot plegat, destaca Castellana, calia afegir les aspiracions democràtiques del moviment obrer en un context de dictadura i la manca de serveis en unes ciutats que havien crescut a batzegades migratòries i sense cap mena de planificació. Això, i la fama de l'obrerisme al Baix Llobregat –coneguda i, en certa manera, temuda per la policia– van fer possible una protesta que va fer guanyar a la comarca l'apel·latiu de 'cinturó roig'.

Hotels que
 són autèntiques
 joies *Coneix l'Especialització Monument*

B^{HH}
 Gremi d'Hotels
 de Barcelona

La Casa
 dels Barris

espai línia

Girona, 52
 Dreta de l'Eixample

20 ANYS POSA'T LA GORRA

PELS INFANTS I ADOLESCENTS AMB CÀNCER

TALLA ADULT

INFANTIL

NOVA!
TALLA

CONNECTA'T AMB LA NATURA!

WWW.POSATLAGORRA.ORG - 93.237.79.79

@POSATLAGORRA

El sindicat Unió de Pagesos ha posat en marxa una plataforma virtual, Terra Pagesa, que vol apropar pagesos i botiguers i així evitar intermediaris que perjudiquin els productors. La iniciativa ha rebut 50.000 euros de finançament de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB).

L'Splau ja tindria comprador: el fons alemany ECE

CENTRES COMERCIALS ▶ El centre comercial Splau ja tindria un comprador. Es tracta del fons alemany ACE, que estaria disposat a pagar els 350 milions d'euros que Unibail-Rodamco-Westfield, propietària de la gran superfície, estaria demanant per ella. Així ho ha avançat el diari *Expansión*, citant fonts del sector del *retail*.

Tanmateix, des de l'empresa propietària descarten, almenys de moment, comentar res respecte del que consideren "rumors". Així ho han reiterat a *Línia Cornellà* fonts d'Unibail, després que el mes passat també evitessin valorar o confirmar la posada a la venda del centre comercial per 350 milions.

En tot cas, si s'acabés produint la venda, seria l'operació immobiliària d'un sol actiu del sector més rellevant des de l'inici de la pandèmia. La immobiliària encarregada de la venda seria Cushman & Wakefield. L'operació, en aquest sentit, serviria per comprovar l'interès dels

El centre comercial va ser comprat per Unibail el 2011. Foto: Línia Cornellà

grans inversors per les grans superfícies, ja que les compres en línia semblen haver fet menys interessants aquests centres.

De fet, el centre comercial Finestrelles acaba de ser venut per 127 milions d'euros a Frey, un altre fons especialitzat en l'exploració d'aquestes grans superfícies. Segons va publicar *elEconomista*,

el comprador preveu uns ingressos de 8 milions a l'any.

Amb tot, l'Splau va ser adquirit per Unibail el 2011 per 185 milions. Vuit anys abans, l'Espanyol, que hi té l'estadi adosat, va vendre's aquests terrenys per 39 milions d'euros a Acciona, una dècima part del que ara sembla que ingressarà Unibail.

El Mercat de Sant Ildefons tanca a l'agost per obres

MERCATS ▶ El Mercat de Sant Ildefons tancarà el mes d'agost per obres. La finalitat dels treballs és evitar les filtracions d'aigua que hi ha als magatzems del soterrani, i per això s'impermeabilitzaran els passadissos de la planta de venda del mercat, on hi passen els compradors diàriament, i la zona de les parades del peix.

Com que el terra del mercat quedarà afectat, s'ha decidit tancar l'equipament durant el mes d'agost, que és quan menys

persones hi van a comprar. Està previst que les obres durin un mes i que el setembre el mercat torni a obrir amb el seu horari normalitzat.

L'Ajuntament és qui assumirà el cost dels treballs, que estan pressupostats en aproximadament 260.000 euros.

Des del consistori, per altra banda, informen que els altres dos mercats municipals que hi ha a Cornellà, el del Centre i el de Marsans, mantenen el seu horari habitual.

Les obres afectaran el terra de la planta de venda. Foto: Línia Cornellà

el valor de la proximitat

100.812

usuaris únics metropolitans

Octubre'21 OJD

166.566

pàgines vistes

Octubre'21 OJD

**Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.**

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.
Volem estar oberts i compartir
de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.
Sabem relativitzar, somriure i
prendre'ns la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar,
innovar i aprendre de l'experiència.

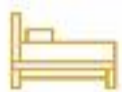
BENEVOLENCIA

Acompanyem els nostres residents,
els escoltem i els donem suport
en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar
dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de
centre de dia

Servei sanitari
continuat

Sala d'estar

Carrer Natzaret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es

Bàsquet | Marina Aviñoa fitxa pel Club Joventut Badalona

L'exbase-escorta del Basket Almeda és, de moment, l'últim fitxatge de la Peña, que tornarà a dirigir Jordi Vizcaíno. "Estic molt contenta i amb ganes d'aprofitar l'oportunitat de poder jugar en aquest equip. Crec que és un projecte al qual no se li pot dir que no", ha comentat Marina Aviñoa al web del club.

Nora Galve té les idees clares

» L'escorta internacional, amb passat al CB Cornellà en l'etapa formativa, ha patit 3 operacions al genoll
 » "Mai he pensat a retirar-me, per molt que l'última lesió hagi estat horrible, sobretot al principi", diu

Toni Delgado
CORNELLÀ

Un bolígraf, una llibreta i els seus pensaments. "Escriure era la meua manera de treure tot el que em passava pel cap. Ningú m'havia obligat a ser allà, jugava minuts, tenia amigues i ho estava aprovant tot, però sentia que no em trobava a mi mateixa i potser per això les companyes no m'entenien. Encara ara no he descobert els perquè", confessa Nora Galve (l'Hospitalet de Llobregat, 2001). Viatja als seus vuit mesos a l'Appalachian State University, on va aterrar per estudiar i jugar a bàsquet a l'NCAA estatunidenca.

"Per a mi el compromís és sagrat i vaig fer tot el possible per estar bé i adaptar-me... Fins que vaig enfonsar-me i vaig haver de tornar per no fer-me més mal. Si ara repassés aquell diari, segur que ploraria", exposa Galve, que va deixar llegir aquelles reflexions als pares, el Carles i la Carolina, "perquè m'entenguessin una mica més. Sempre m'han donat suport". Fins a les últimes setmanes no els va dir que volia tornar perquè desitjava continuar intentant-ho.

Mai té excuses i després una força i un somriure contagiosos. És nota que aquesta estudiant d'Educació Primària se centra a lluitar pel que vol i no hi ha res que estimi tant com el bàsquet. Ho fa encara més després de tres operacions de genoll. La primera, al dret, per una distensió del lligament creuat.

Les altres dues, a l'esquerre: ruptura del lligament lateral i ruptura del lligament creuat.

"Mai he pensat a retirar-me, per molt que aquesta tercera lesió hagi estat horrible, sobretot al principi. Volia fer un gran any i només vaig poder jugar quatre partits. Em vaig trencar contra el Celta i des del primer segon sabia que era el lligament", assegura l'escorta, que aquest curs ha jugat al Lima Horta Bàsquet, de Lliga Femenina Challenge. No hi continuarà.

UN PLAER I NO UN SACRIFICI

"Ara ja puc córrer i tirar, fer alguna acció... Em queden tres mesos per recuperar-me. Necessito temps per agafar ritme i posar-me forta", comenta l'hospitalenca, del barri del Centre, que acaba de finalitzar una nova sessió amb el fisioterapeuta: "Per a mi això no és un sacrifici. És un requisit per tornar a fer el que m'agrada. Així que, més aviat, és un plaer". Els cops l'han ajudat a conèixer-se molt més, ser molt forta mentalment, madurar i gestionar millor les emocions.

Disciplinada, autocrítica i molt exigent, Galve necessita a vegades que algú l'aturi. "És un dels meus defectes. Si no em diuen prou, jo sempre faria el màxim i cal saber dosificar la teva energia. Costa, i tant que costa assumir que no pots anar al ritme de sempre. Quan et lesions, has de tenir molta paciència. És un procés lent i la lluita mental, molt dura", reconeix.

L'entrevistada va escriure els seus primers relats al seu esport favorit amb 5 anys i en un equip

Galve, amb la samarreta del Laietà de l'avi Emilio. Foto: Cristina Rovira

mixt del Casino Hospitalet. El curs següent va marxar a l'Hospitalet Centre: "Era molt petita i no em podia imaginar que arribaria on he arribat. M'ho passava molt bé amb les amistats". Més tard, al CB Cornellà va aprendre "a jugar a bàsquet i a més bon nivell" i la van trucar per primer cop de la selecció catalana. Allà va conèixer l'Helena Briegas, la primera entrenadora amb qui va tenir molta confiança i per qui porta el número 14 al dorsal: "M'entenia molt bé amb l'Helena. Sabia com ajudar-me. 'Nora, calma't una mica...', em demanava a vegades. De petita em sobrava ímpetu a la pista", confessa. Una seguretat que no ha perdut amb els anys ni els entrebancs: "És veritat, quan jugo tinc les idees clares i faig el que crec correcte".

Realment no sorprèn com es va prendre el seu debut a Lliga

Femenina, a l'Open Day de Torrejón de Ardoz de 2018, amb el Bàsquet Femení Sant Adrià i contra el Gernika: "Abans i després del partit tenia moltes emocions, però no volia despistar-me i em vaig prendre el matx com un més de l'esport que sempre he practicat".

Glòria Estopà va ser qui li va donar l'oportunitat de pujar amb el primer equip i la idea és que només jugués i s'entrenés amb el sènior fins al febrer o el març, quan s'havia de centrar en el júnior. El pla no es va complir perquè la jugadora es va lesionar. Estopà i Dani José són els entrenadors "amb qui més m'he entès i més m'han ajudat durant la meua carrera".

A José el va tenir també al Bàsquet Femení Sant Adrià, en aquest cas a infantil i a júnior, i al seu últim any al club on va tornar després de l'ex-

periència als Estats Units. La segona lesió li va impedir jugar a l'equip que aleshores entrenava César Aneas. El curs següent, el 2020-2021, va ser d'alliberació de Galve. Potser una de les temporades en què més ha gaudit.

Tornar a coincidir amb Dani José i Núria Checa, amb qui havia crescut a la pedrera, va ser "molt especial". "Érem un equip molt jove que va fer un excel·lent paper", recorda. L'equip es va quedar a un triomf de jugar les semifinals de la fase d'ascens a Lliga Femenina de Leganés. També la van tornar a trucar de la selecció espanyola sots 20. Va ser el seu "retrobrament" amb el bàsquet. Amb la selecció catalana ha guanyat quatre campionats d'Espanya (un infantil, un cadet i dos júnior) i amb el Bàsquet Femení Sant Adrià tres campionats estatals de clubs (infantil, cadet i júnior) i quatre de Catalunya (preinfantil, infantil, cadet i júnior).

L'AVI EMILIO

"Mon pare, en Carles, assegura que m'assemblo molt jugant a l'avi Emilio", confessa. L'avi Emilio Galve va jugar, entre altres equips, al Laietà i al Barça, va ser company d'Eduardo Kucharski i serà sempre una font d'inspiració per a la seva neta. "Nora, m'agradaria que estimis el bàsquet com ho he fet jo i que juguis tota la vida", em va demanar a l'hospital. Jo era molt petita i ho recordo com si hagués passat ara", explica, emocionada. Emilio, la Nora no deixa de fer-te cas.

EMERGÈNCIA CLIMÀTICA

AJUDA'NS A PROTEGIR
 EL PLANETA

#EmergenciaClima

VicenteFerrer

Necessitem la teua firma!

Més info a:
www.fundacionvicenteferrer.org

Foto: Alberto Lores / PIN Media

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

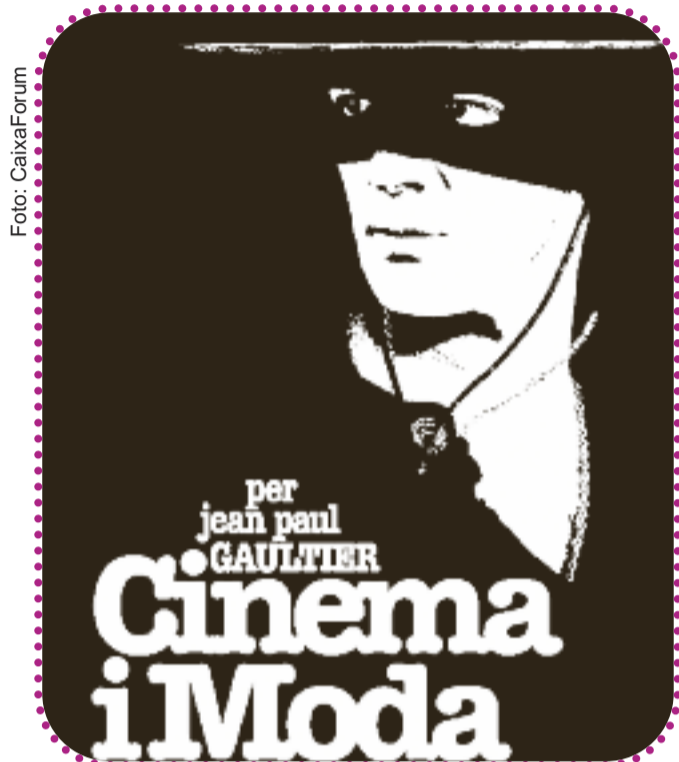
Dona ahora

Cuenta bancaria:

ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 **Ayuda
en Acción**

No t'ho perdís

Gaultier, cinema i moda

El CaixaForum de Barcelona acull, des del passat dia 12 i fins al 23 d'octubre, una exposició sobre cinema i moda a partir de la mirada del famós dissenyador Jean-Paul Gaultier. La mostra inclou peces molt diverses: indumentària, cartells, fotografies i, fins i tot, fragments de pel·lícules. Tots aquests elements exploren la relació que existeix des de sempre entre el cinema i la moda. El mateix Gaultier és el director artístic i un dels comissaris d'aquesta exposició, que també ofereix un enfocament sociològic, abordant temes com l'alliberament de les dones.

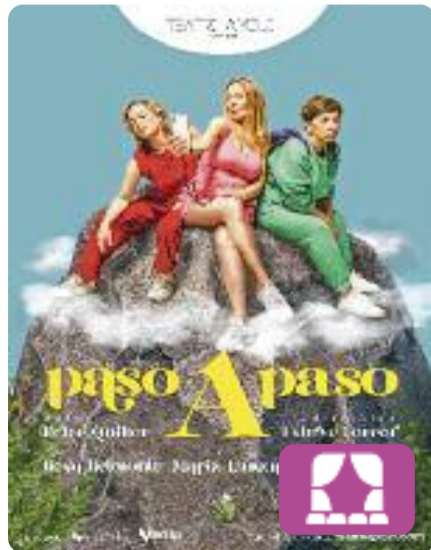
Llibres

Somiant la pau
Nadia Ghulam

Agost del 2021. La narradora i activista afganesa Nadia Ghulam, veient que els talibans avancen a l'Afganistan, comença a moure's desesperadament per poder ajudar els seus. Aquestes pàgines van néixer després de converses entre la Nadia i la periodista Ariadna Oltra, en les quals van parlar de com han viscut aquest darrer any ella i els seus familiars.

Teatre

Paso a paso
Peter Quilter

Un cap de setmana, una excursió en plena natura, un camí que hauran de fer juntes per retrobar-se, però sobretot per rendir un homenatge pòstum. Un brindis dedicat a una quarta amiga morta recentment. Ella, la Rebeca, estarà sempre present en aquesta *road movie* teatral que es desenvolupa a una muntanya. Al Teatre Apolo de Barcelona.

Música

Aftersun
Flashy Ice Cream

El grup de trap en català Flashy Ice Cream torna aquest estiu amb un EP. *Aftersun* (Delirics) és el títol d'aquest nou treball que, segons la seva companyia discogràfica, "és el camí a la llum després de tanta foscor". Els de Sabadell presenten en aquest disc cinc cançons, entre les quals hi ha col·laboracions amb 31 FAM o Sexenni, entre altres.

Pelis i sèries

Benediction
Terence Davies

Siegfried Sassoon va ser un home complex que va sobreviure a la Primera Guerra Mundial i va ser condecorat per la seva valentia. Va escriure poesia inspirant-se en el que havia viscut i va ser idolatrat a Londres. Va mantenir relacions amb diversos homes mentre intentava acceptar la seva homosexualitat i va intentar buscar respostes en el matrimoni i la religió.

Famosos

Els culers ho han passat molt malament les últimes temporades i necessiten alegries. I Joan Laporta en sap, de donar alegries. La d'aquest estiu té nom i cognom: Robert Lewandowski (Varsòvia, 1988). Als seus 33 anys, el jugador polonès ha demostrat amb escreix el seu talent indiscutible al terreny de joc i ara està disposat a donar-ho tot al Barça. Feia temps que s'especulava amb el seu possible fitxatge pel FC Barcelona i per fi s'ha fet oficial, tancant així una etapa brillant al Bayern de Munic. La notícia ha despertat molta il·lusió entre una afició blaugrana amb moltes ganes de recuperar l'autoestima.

La fitxa

QUI ÉS?

L E W A N D O W S K I

ÉS FAMÓS PER...

Ser una estrella del futbol

Acaba de tancar una etapa brillant al Bayern de Munic

QUÈ HA FET?

Fitxar pel Barça

Feia temps que s'especulava amb la seva arribada al club

A LES XARXES...

Il·lusió

Els culers veuen en aquest fitxatge un bri d'esperança

ESTILS DE VIDA

Mantenir els mosquits ben lluny

Foto: Pexels

📍 SALUT

Sembla increïble que un ésser tan petit com un mosquit pugui arribar a ser tan molest. Però és així: un mosquit amb ganes de festa et pot arruïnar una migdiada, un bon àpat o una nit d'estiu. Tot i que no podem fer que desapareguin, sí que hi ha maneres de mantenir-los lluny. O, com a mínim, d'evitar que ens piquin.

Quan estem a casa, la lluita principal és prohibir-los l'entrada. Si tenim les finestres obertes, el més útil són les mosquiteres, que s'han d'instal·lar a finestres, portes i altres obertures, segons les recomanacions del CatSalut. Una altra manera de protegir-nos és triar la roba adequada: és millor que sigui de colors clars i, si pot ser, que cobreixi bé el cos (cosa complicada amb aquestes temperatures, tot s'ha de dir). Hem de tenir en compte que els ous i les larves dels mosquits acostumen a trobar-se en zones d'aigua estancada properes a la presència humana. Per tant, cal evitar aquests espais i, si es detecten acumulacions d'aigua a casa, eliminar-les. Per acabar, també comptem amb l'ajuda dels repel·lents de mosquits, que poden ser cremes, gels, esprais o polseres. També ho són algunes plantes i espelmes aromàtiques, que haurem de tenir a prop.

Les claus.....

NO ELS DEIXIS ENTRAR

Instal·la mosquiteres a finestres i portes per evitar que els mosquits entrin a casa

ROBA ADEQUADA

Vesteix-te amb roba de colors clars i, si la calor ho permet, que et cobreixi una mica la pell

AIGUA ESTANCADA

Els ous i les larves de mosquits solen estar en zones d'aigua estancada properes als humans: evita-les

REPEL·LENTS

Fes servir cremes, esprais i polseres repel·lents de mosquits, així com plantes i espelmes aromàtiques

Foto: Pexels

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

NO VESTIM DE DOL ELS NOSTRES BOSCOS

UNA IMPRUDÈNCIA ENS HO CREMA TOT

incendis.gencat.cat

Diputació
Barcelona

1822
200
2022

emergències

Fem-ho | ÉÉ
TOT
POSSIBLE

Generalitat
de Catalunya